

DAVID
JAMES
POISSANT

~

U
JEZERA

přeložila Martina Knápková

U jezera

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

David James Poissant

U jezera – e-kniha

Copyright © Paseka, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

U
JEZERA

DAVID
JAMES
POISSANT

~

U

JEZERA

Přeložila Martina Knápková

Vydáno s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky

LAKE LIFE by David James Poissant
Copyright © 2020 by David James Poissant
By arrangement with the author.
All rights reserved.
Translation © Martina Knápková, 2022

ISBN tištěné knihy: 978-80-7637-327-3

ISBN ePUB: 978-80-7637-429-4

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7637-430-0

ISBN PDF: 978-80-7637-431-7

*Mým rodičům, díky nimž jsem poznal vodu,
a Marle, která mě naučila plavat*

ČÁST
PRVNÍ
~
PÁTEK

1.

Kluk na zádi člunu, celý rozesmátý.

Nebe, poseté cínově šedými fleky, hrozící deštěm.

Michael Starling, věk třiatřicet let, se vyhřívá na člunu svého otce a sleduje ten druhý člun, toho kluka, zátoku – vodu, která mu nikdy nebude patřit, protože jeho rodiče se rozhodli chatu prodat.

Tu novinu se dozvěděli včera, když sem dorazili (Michael s Diane a Jake s Thadem): Richard a Lisa Starlingovi se k jezeru na důchod nepřestěhují. Za týden bude chata, kam rodina Starlingova jezdívá každé léto, prodána, aby se Michaelovi a Thadovi rodiče mohli na důchod přestěhovat na pobřeží Floridy, kde je to samá margarita a písek a další rekvizity, které se ke Starlingovým absolutně nehodí.

Tohle rozhodnutí se Michaelovým rodičům ani trochu nepodobá. Nejsou floridské typy. Jsou to bývalí hipíci, vysokoškolští profesoři. Milovníci studených horských jezer a průzračných, ledových potoků, stromů, jejichž listí na podzim mění barvu. Léta tráví v Severní Karolíně, pod nebem posetým hvězdami, v upraveném dvojitým mobilním domku, který rodina láskyplně nazývá *chaloupkou uprostřed lesů*.

Co se to s Michaelovými rodiči stalo? Kdo jsou tihle nebojácní blázni, kteří se před ním cachtají a pohupují se v plavkách a nafukovacích kruzích na poklidné hladině tohoto letního dne u jezera Lake Christopher?

U břehu se rákosím probírá volavka a hledá ryby. Nad jezerem mraky zakrývají a zase odkrývají slunce.

Dopoledne na vodě, koupání a k tomu sendviče, takový byl plán Starlingových, dokud se tu neobjevilo to neomalené plavidlo a nerozčíslo vodu, aniž by ho nějak vzrušovali koupající se lidé nebo předepsaná nízká rychlost. Zakotvilo příliš blízko

jejich člunu a chlápek stojící u kormidla si sundal pokrývku hlavy – kapitánskou čepici! – a zamával jí z paluby směrem k nim. Zahalekal, plivl přes palubu chuchvalec tabáku a zesílil hudbu tak, že přímo vyřvávala.

Takové chování je podle jezerní etikety nepříjemné. Tohle se nedělá.

Na Lake Christopher mejdany nepatří a v téhle zátoce se nehlučí. A zdejší starousedlíci se usilovně snaží, aby to tak i zůstalo, vzhledem k tomu, že jezero přestalo desítky let budování a dvakrát i hrozbu vyvlastnění – jednou ve veřejném zájmu a jednou v zájmu developera.

Z vetřeleckého člunu burácí Jimmy Buffett, na boku má loď růžovou barvou nastříkaný nápis *Party bárka*. Pod šedou oblohou se šedě blyští její pontony.

Michaelovu otci člun podle všeho nevádí. „Pojďte do vody!“ zavolá na muže v kapitánské čepici. Za chvíli jsou všichni z *Party bárky* ve vodě, všichni až na toho kluka (*zánět ucha*, vysvětluje jeho matka, *škoda*) a jeho starší sestru, kterou nechali na palubě, aby na něj dohlédla. Netrvá však dlouho a sestra leží na zádech pod plátěnou stříškou zastiňující palubu, se zavřenýma očima a sluchátky v uších.

Michael kluka sleduje a dostane chuť na panáka.

Klukovi jsou tak čtyři, možná pět. Tam, kde by měl mít bicepsy, má navlečená oranžová plovací křídélka. Přesune se k přívesnému motoru na zádi a obkročmo nasedne na jeho kryt, jako žokej ve stříbrných plavkách. Jeho kůň má vypálený cejch *Evinrude*, jeho závodní dráhou je zpěněná voda třpytící se sluncem. „Hyjé!“ zakřičí.

Některým lidem by to mohlo připadat roztomilé. Michaelovi ale ne.

Nafukovací křídélka na klukových pažích jsou naducaná jako manžety tlakoměru. Jedna ruka pustí neviditelnou uzdu a kluk

zaloví v pytlíku s křupkami, který má v klíně. Otočí hlavu a zadívá se na sestru nataženou na podlaze člunu, na rodiče, kteří plavou asi padesát metrů od něj. Michael hledí směrem, kterým se kluk kouká. Když se jeho oči stočí zpátky k němu, uvidí prst. Je to prostředníček, má křiklavě červenou barvu typickou pro křupky Cheetos a je určený Michaelovi.

Michael zavře oči. Proč toho kluka vůbec hlídá? Vždyť ani nemá děti rád. Zase oči otevře. Kluk na něj vyplázne jazyk.

Hej, vy dva, touží Michael zavolat na jeho nezodpovědné rodiče, ten váš spratek na mě ukazuje fakáče a váš druhý spratek si klidně spí.

Michael by si měl zaplavat, ale v hlavě se mu třepotají netopýři. Střízlivost je jako křídla bušící mu zevnitř do lebky. Echolokace probíhající za očními bulvami. Potřebuje vodku, a to pronto, jenže když ráno vstal, džbán, ve kterém bývá džus, byl prázdný, a tak neměl alkohol na loď jak propašovat. Jeho rodina snese hodně, ale vodku před polednem ani náhodou.

Kluk si pytlík s křupkami nakloní k ústům a rázem má bradu a hrudník posypané křiklavě červeným práškem. Pak pytlík hodí do jezera. Provokativně hledí na Michaela a čeká, jestli mu vynadá.

Je to úplně nový pocit, na Michaela si ještě nikdy žádné dítě nevyskakovalo a ani trochu se mu to nezamlouvá.

Chytí se za hlavu. Stýská se mu po domácím baru. Zbytek domu mu nechybí. Radši je tady než v Texasu. Od svých dvou let u tohoto jezera tráví každé léto, a jestli je mu někde dobře, tak tady.

Kluk se zvedne na kolena a nakoukne přes okraj motoru.

Jeho rodina není zdejší. Michael je nejdřív měl za luftáky. Jenže ti jezdí v člunech vypůjčených v přístavišti, a tahle loď vypůjčená z přístaviště rozhodně není. Tenhle pontonový člun je Avalon Ambassador, člověk za něj vyplázne minimálně devadesát

tisíc – když má štěstí – a je to plavidlo, vedle kterého vypadá šestimístný rybářský člun Starlingových jako námořní ekvivalent voru Toma Hankse v *Trosečnickovi*. (Michaelův otec jejich loď pojmenoval *Rejnok* a vlastnoručně to jméno napsal na okrajník modrou barvou, která za třicet let vybledla tak, že už jde přečíst jen zubaté *nok*.) Kdepak, tihle lidi – matka se slunečními brýlemi Dolce & Gabbana, otec s falešnou kapitánskou čepicí – nejsou ani starousedlíci, ani luffáci. Jsou to zbrusu noví majitelé domu u jezera a zajíždějí tu dárek, který si kapitán nadělil v rámci krize středního věku. Když Ambassador vjížděl do zátoky, matka nejspíš ještě odstříhovala cenovky z ručníků v komínku po svém boku.

Tohle jsou halasní lidé, kteří celému světu halasně předvádějí své bohatství. V Michaelových očích ztělesňují všechny nešvary Ameriky roku 2018.

Reproduktory duní. Kytary břinkají. Pro lásku boží, přinesete už někdo Jimmymu Buffettovi ten pitomej cheeseburger!

Volavka u břehu prudce zaboří zobák pod hladinu, ale vyloví jen bláto.

Dívka z druhého člunu, která má hlídat bratra, je stoprocentně v limbu. Je mladá, něco pod dvacet, v bikinách, s pěknou postavou a zlatavým opálením. Je v podobném věku a podobných tvarů, jako byla Diane, když se s Michaelem tady, v téhle zátocce, před patnácti léty seznámili.

Kluk se zvedne z kolen. Teď na motoru dřepí. Jeho sestra se ve spánku zavrtí a Michaela napadne, že mezi těmihle sourozenci je tak velký věkový rozdíl, že kluk byl dost možná neplánovaný. Celá existence tohohle uličníka, který si koleduje o nějakou nehodu, je možná jen nehoda.

První dítě člověk div nezadusí láskou. Ty ostatní už se prý vychovávají samy.

Michael žádné první dítě nechce, nikdy po něm netoužil. Shodli se na tom. Odjakživa v tom přece byli zajedno.

Diane leží v nafukovacím člunu na modré hladině, břichem nahoru. Ještě pár týdnů to na ní nebude vidět, ačkoliv Michaela už několikrát přepadl pocit, že zahlédl náznak jakési neznámé oblasti, jakési plnosti. Jeho žena není tlustá, ale už dávno nevypadá jako to děvče na člunu. Přál by si, aby tak vypadala, a moc dobře ví, že tímhle přáním by si vysloužil některý z těch hashtagů, co jsou teď v módě. Nelíbí se mu, co z něj dělá fakt, že by chtěl mít mladou ženu s pěknou postavou. Ale jeho nelibost to chtění nijak neumenšuje. Stýská se mu po mládí – svém i své ženy.

Znamená to, že je sexista? Jeho matka by odpověděla, že ano. Jeho otec by odpověděl, že ne. Thadovi, jeho bratrovi, by to bylo fuk, a Jake by nechápal, o čem mluví. Jake, Thadův bohatý, atraktivní a štíhlý přítel, je mladý. A naivní. Žije v New Yorku a maluje obrazy pro jiné bohaté, atraktivní a štíhlé lidi, co žijí v New Yorku. Michael má dojem, že Jakeův zájem o druhé lidi nesahá dál než k cenovkám nalepeným na jeho plátnech.

Jake s Thadem si ve vodě hážou s ragbyovým míčem. Michaelův otec s kapitánem se smějí, z rozkroků jim trčí pěnové plovací nudle, červené a necudné. Matky šlapou vodu, klábosí, mezi nimi si v nafukovacím člunu hová Diane.

Dívka na pontonovém člunu se posadí. Řekne cosi bratrovi, ale Michael jí přes ten kravál, co dělá Jimmy Buffett, nerozumí. Holka chvilku rejdí prstem po obrazovce mobilu, pak ho odloží, lehne si a zavře oči.

Diane se na člunu schválně vyhýbá Michaelovu pohledu.

Celých patnáct let byli šťastní jako blechy. Nebo relativně šťastní. Nebo přinejmenším spokojení, dokud Diane všechno neobrátila vzhůru nohama. *Lidi se mění*, řekla mu. Michael si tím není až tak jistý. Vážně se Diane změnila, anebo na něj prostě ušila boudu? Neměla to náhodou v plánu od samého začátku?

Michael se přesune na otcovo sedadlo u kormidla a zapne sonar. Jezero je tu hluboké osmnáct metrů. V hloubce patnácti metrů se na obrazovce pohybuje šedý stín, možná sumec anebo větev stromu klesající do podvodní hniloby.

Jeho matka si poupraví letní klobouk se širokou krempou – říká mu širák na raka, a Michael se při tomhle jejím rádoby bezstarostném pokusu o zlehčení situace pokaždé ošije. Možná té druhé matce zrovna vypráví o tom, jak překonala rakovinu kůže. Michael si znovu pomyslí: *Florida? To myslí vážně?*

Netopýři mají pré. Brzy se mu začnou trást ruce. Vážně se potřebuje napít, strašně, strašně, strašně moc.

Kluk mu z bidýlka na lodním motoru znovu ukáže prostředníček. Jeho sestře vypadla sluchátka z uší, ústa má ochablá spánkem.

Volavka v rákosí to vzdává a vznese se, pro tentokrát bez ryby. Kluk se za ní dívá a Michael sleduje jeho oči sledující ptáka.

Kluk se usměje. Postaví se. A spadne přes palubu.

Tělo ho stáhne pod hladinu a nafukovací křídélka mu vystřelí z paží jako špunty ze šampaňského. Z vody se vynoří ruka, hmátne, ale křídélka jí vyklouznou z dosahu jako nějaký plaz. Ruka se nad hladinu už nevynoří.

A ze všech okolo to viděl jen Michael – jak si kluk stoupl a vzápětí spadl a zadek jeho plavek žuchnul o skořepinu motoru, jak po ní sklouzl do vody, jak k němu oči toho dítěte, pod nímž zela voda a nad nímž viselo slunce, vyslaly signál, jediné slovo odvsílané chlapcem k muži, a to slovo znělo: *Prosím*.

Michael vyskočí na nohy, odkopne boty a strhne ze sebe tričko. Zavolá na ostatní, i když si není jistý, jestli ho přes tu hudbu burácející z lodi slyší. Skočí do vody. Plave. Pootočí hlavu, aby se nadechl, a znovu zavolá o pomoc, ale zastavovat se nemůže. Nemůže ztratit rychlost.

Ve vodě před ním se nikdo neplácá, nikde žádné ruce.

Ještě tři tempa a už je dostatečně blízko. Nabere do plic vzduch a potopí se. Rozhlíží se po stříbrných plavkách, zubech, čemkoliv, co se v útrokách jezera může zablýsknout. Jenže tři metry pod hladinou moc světla není a voda je šerá.

Zacpe si nos a foukne, aby vyrovnal tlak v uších.

Pět metrů. Šest. Nic nevidí, ale hmatá kolem sebe. V ruce mu zůstává jen voda, kluk nikde.

No tak.

Plave hlouběji, zavrtává se do vody. Jak hluboko asi je? Jak rychle tělo klesne ke dnu?

Světlo je to tam a voda je čím dál studenější, jak se noří hloub a hloub. Ať se stane cokoliv, nesmí zapomenout, kde je dno a kde hladina.

Na střední zvládal zadržet dech na celou minutu, ale střední je dávno pryč. Buší mu v uších. Plíce má v jednom ohni. Když bude otálet, instinktivně se nadechne. Až se to stane, nesmí být pod vodou.

Musí se vynořit. Vynořit, nebo se utopí. Jenže. *Jenže.*

Šelest. Jakési zatřepotání skoro na dosah ruky. Plavky, mihnuvší se ve vodě. Růž nehtů. Buď je ten kluk pod ním, anebo je Michael už mrtvý a jen se mu to zdá.

Ale najednou drží ruku.

Nevidí ji, nedaří se mu ve tmě zahlédnout ani vlastní ruku svírající ruku toho kluka, ale drží ji. Je tam a to je dobře. S rukou už může začít plavat. Vyrazí k hladině, bude ji svírat a nepustí ji.

Později v nemocnici nad tím bude přemýšlet. Co kdyby si to ráno dal panáka, jen tak na uklidnění? Co kdyby se samým šokem z toho odhalení, že rodiče budou prodávat chatu, večer předtím tak neopil? Třeba by tu ruku držel pevněji, plaval rovnou k hladině.

Jenomže to se nestane.

Místo toho Michael do kluka kopne.

Neudělá to schválně, ale tělo pod vodou přece jen něco váží a plavat jen jednou rukou není snadné. Klukovo tělo ho brzdí. Kopanec, a ruka je najednou pryč.

Michael vydechne, ale v plicích už nemá žádný vzduch.

Plave na špatnou stranu. Kluk je pod ním. Tak proč se Michael vynořuje? Nemůže se vynořit bez toho děčka. Musí to otočit, ale vlastní tělo mu to nedovolí. Cosi v jeho nitru nad ním převzalo vládu a to cosi chce přežít.

Kope, zabírá rukama, ale nikde žádné světlo. Bez kompasu slunce se jen těžko hledá směr.

A pak – jakési neurčité rozjasnění. Předmět proplouvající nad jeho hlavou.

Slyšel všelijaké historky. Sumci velikosti vzducholodě. Jese-
teři opancěrování jako krokodýli, tři metry na délku. Pokud to
tedy není jeho vlastní duše opouštějící tělo.

Ne.

Je naživu. Žije a plave. Ta ryba nebo duše je čím dál větší a Michael plave směrem k ní.

Ztratil veškerý pojem o vzdálenosti, prostoru a čase. Všechno je jen *voda*. Za víčky mu vybuchují ohňostroje, siréna houká na poplach, aby se nadechl.

Tak se nadechni, pomyslí si. Potop se jako ten kluk. Skoncujs tím.

Jenomže Michael už se svým životem nemůže nakládat, jak se mu zlíbí. Je *otcem*. Jeho život je navždycky poznamenán tím, co se teprve rodí. To uvědomění je pro něj tak šokující, že si skoro nevšimne, když hlavou narazí do dna lodi.

Všude je jen voda. A pak světlo. A nakonec vzduch.

Rozkašle se, zalapá po dechu a pozvrací se. Nadechne se.

Nad ním se ozývá křik té holky. Její bratr leží na dně jezera. Touhle dobou už se určitě nehýbe. Určitě už přestal bojovat, volat do vody jméno své sestry.

Michael na jazyku cítí sůl. Je to pachut' krve a ta krev je jeho.

Už se nemůže potopit. Kdyby se znovu potopil, bylo by po něm.
Je otcem.

Už se svým životem nemůže nakládat, jak se mu zlíbí.

Za lodí se z nafukovacích člunů vrhají do vody další lidi a plavou k němu. A v dálce se na hladině točí dokola křídélka, oddělená od těla, k němuž patřivala, oranžová, chycená proudem. Točí se každé po své oběžné dráze a už vědí. Převalují se jako strašlivé mrkající oči jezera.

2.

Zátoku pročesávají lodě hledající chlapce. Lisa Starlingová je pozoruje dalekohledem. Taky se mohla nejdřív převléct. Když doplavala ke břehu, vytočila 911 a pomohla Michaelovi do sanitky, a než popadla dalekohled a vrátila se na břeh jezera, mohla na sebe hodit něco suchého. Až teď si uvědomila, že je pořád ještě v plavkách. Ale na tom nesejde, stejně už je skoro suchá. Vodu jí z kůže vysál teplý vzduch.

Když se dnes ráno probudila, obloha byla modrá. Teď je šedá, posetá chuchvalci mraků. Má barvu mršiny, pomyslí si Lisa, ačkoliv takové úvahy asi nedávají moc smysl. Jenomže na dně jezera leží mrtvý chlapec, a tím pádem nedává smysl nic.

Lisa věří v Boha, i když zrovna dnes ho moc v oblibě nemá.

Sousedé z celé zátoky postávají na verandách a posedávají na molech. Shlukují se do skupinek na březích a na mysu. Na druhé straně zátoky se z jedné chaty vynoří muž s potápěčskou výstrojí a vlez do vody, s kyslíkovou láhví na zádech, ploutvemi na nohou a baňatým regulátorem v ústech.

Dvojice policejních člunů dohlíží na to, aby do zátoky neplouvaly další lodě. Jsou modro-bílé a na střeše jim pod olověně

šedou oblohou blikají majáky. Nad nimi rozhání mraky heli-
koptéra.

Lisa sklopí dalekohled značky Swarovski Swarovisions. Je to osmička, protože Lisa má ráda, když ptáky vidí hezky ostře. Je malý, protože nerada tahá těžký dalekohled. Jeden z nejlepších dalekohledů na světě. Lisa se v tom vyzná. Loni je pomáhala testovat pro časopis *Cornell Lab Review*.

Znovu si dalekohled zvedne k očím. Člun Starlingových je pořád ještě na vodě, kotví vedle pontonového člunu té druhé rodiny. Třetí policejní člun se pohupuje mezi nimi. Před pár minutami právě z něj skočili do vody dva potápěči s baterkami velkými jako megafony.

Lisin manžel, Richard, je s chlapcovou rodinou na jejich lodi. Vypadá unaveně, tvář má zažloutlou a jako z vosku. Stojí, jeho ruka spočívá na rameni muže, s nímž se seznámili teprve před pár hodinami. Muž už na sobě nemá sluneční brýle ani kapitánskou čepici. Drží za ruku svou ženu. Jejich dcera má tvář zabořenou v matčině klíně. Matka i dcera pláčou. Pláčou už hodinu a muži zatím sledují vodní hladinu a mlčí.

Lisa sklopí dalekohled. Popruh ji na krku chladí.

Měla jet do nemocnice s Michaelem a Diane, ale má pocit, že ji tu potřebují. Člověk přece slyší příběhy o dětech, které spadly do vody a za dvacet třicet minut je našli a úspěšně oživil. Žádný zázrak, biologie. Když jsou ty správné podmínky. Když je voda studená. Když dost dlouho stojíte na břehu a sledujete hladinu.

Ale nebude si nic nalhávat, teď už hledají jen mrtvé tělo.

Vydá se do kopce směrem k chatě.

Chata je malá a stará. *Zasloužilá*, řekl by Richard. *Není stará a já taky ne*. Kdepak, oba mají stáří na krku. Lise je šedesát. Jejímu manželovi bude brzy sedmdesát. Chata u jezera je starší než Lisiny děti, dvojitý mobilní domek ze sedmdesátých let přestavěný na chatu v letech osmdesátých. S Richardem ji koupili

z náhlého popudu nedlouho potom, co se narodil Michael. Jejich manželství bylo tehdy na vodě. Dvakrát se rozešli a nakonec dospěli k rozhodnutí: *Už žádná provizoria*. Zůstanou svoji, v dobřem i zlém. Tahle letní rezidence byla stvrzením jejich dohody.

A že to byla úžasná rezidence, tehdy před lety. Dům byl podlouhlý a nízký a hověl si na kopci jako nějaké zatoulané hasičské auto, s bílými okenicemi a obložením ze zeravového dřeva natřeného načerveno. Byl obehnaný verandou s nízkým zábradlím, kterou v zadní části chránila síť proti hmyzu – ve stylu oněch dávných bungalovů z katalogů Sears Roebuck, které si zákazník montoval sám. Na zahradě byla mezi dvěma stromy natažená prošívaná houpací síť. Automatický zavlažovací systém se staral o to, aby byl trávník stále zelený, i když byli pryč, a samostatně stojící dvoumístnou garáž začali používat jako skladiště podkladů ke svému vědeckému bádání, když se jejich kanceláře v Ithace zaplnily.

Jenže pak, v šestaosmdesátém a devadesátém, přišly vichřice, v třiadevadesátém sněhová bouře a v roce 2011 tornádo – to je těsně minulo. Nemluvě o velké invazi mravenců v roce 2017. Snažili se dům udržovat, ale péče o prázdninovou chatu obnáší spoustu práce a oni už práci měli – Richard učil na Cornellově univerzitě, Lisa bádala v tamějších laboratořích a oba publikovali. V létě chtěli odpočívat, ne opravovat. A tak dům trochu zanedbávali. No dobře, trochu víc.

Veranda už je celá prověšená. Dřevěné obložení zešedlo a jsou na něm fleky od plísně. Na střeše chybí šindele, a ty, které ještě vydržely, jsou porostlé huňatým mechem. A zdá se jí to, nebo je celý dům tak trochu *nakřivo*? Houpací síť na zahradě už dávno shnila a trávník je celý strakatý, jak se na něm střídá tráva s holými fleky, mraveniště s trsy plevelu.

Když před měsícem jednali o prodeji, museli Lisa s Richardem kvůli zjištěním odhadce, který vypracoval zprávu o stavu budovy, tolikrát slevit, že nakonec přijdou o desítky tisíc.

„Ještě s tím prodejem počkejte,“ nabádal je jejich realitní makléř. „Dejte chatu trochu do kupy. Situace na trhu se bude jen zlepšovat. Za rok byste za ni mohli dostat třeba i o dvacet tisíc víc.“

Ale k čemu by to bylo? Kupujícíím jde stejně jenom o to, aby slevami srazili cenu. I kdyby byl dům v perfektním stavu, stejně by ho po prodeji čekala demolice. Jezero se mění, investoři se jen hrnou. Ve výsledku s Richardem neprodávají dům. Prodávají pozemek, na kterém stojí.

Tedy pokud Lisa ten prodej ještě neodvolá. Převod má proběhnout za týden. Ještě není pozdě, ačkoliv by riskovali žalobu. Ať už dům prodají, nebo ne, ať už se odstěhují, nebo zůstanou, Richard jí její rozhodnutí nebude vymlouvat. Měli totiž dohodu. A Richard tu dohodu porušil, zapomněl, co znamená být ženatý. A stvrzení jejich dohody – tahle chata – tím pádem musí pryč. Nemá to být trest. Spíš jde o to, aby byla zachována rovnováha. Aby spolu mohli zůstat, musí začít znovu. Aby mohli začít znovu, musí prodat chatu. Aspoň tohle Lise připadá naprosto jasné. A i když Richard netuší, že o jeho prohřešku ví, neznamená to, že se Lisa musí chovat, jako by se nic nestalo. Nebo snad ano?

Lisa tápe.

Ale jedním si jistá je: Tohle rozhodnutí je na ní. Richard už se rozhodl, a do prodeje chaty tak nemá mluvit.

Nahoru do kopce. Nahoru po schodech na verandu. Schody jí úpí pod nohama. Pod nimi, tam, kde si hrávaly její děti, je to teď zarostlé břechtanem, ideální skryš pro hady. Překročí pátý schod, který je celý ztrouchnivělý. Zábradlí se viklá. Dřevo je měkké jako korek, který zůstal v láhvi tak dlouho, že se při prvním dotyku vývrtky rozpadne.

Na horním schodu se Lisa otočí a ještě jednou si přiloží dalekohled k očím. Zaostrí a uvidí chlapcovu matku. Lisa by měla být na lodi s ní. Jenomže kdyby tam byla, stala by se onou matkou

a Lisa onou matkou už jednou byla. S utrpením tohohle druhu už nechce mít co do činění.

Proč se to musí dít zrovna teď, když u jezera tráví úplně poslední týden? Proč musela být oloupena o krásu času stráveného s rodinou?

To ale nejsou hezké úvahy. Na okamžik se jí ze sebe udělá špatně.

Ta druhá matka se jmenuje Wendy. Předtím ve vodě se jí představila a Lisa si okamžitě vzpomněla na *Petra Pana*, ale ne na tu divadelní hru nebo film od Disneyho, nýbrž na knihu, oblíbenou četbu své matky, která jí zemřela v létě před třemi roky. Rakovina, rodiče – nedůstojné okamžiky spojené s tím, jak se člověk stává *zasloužilým*.

Bože, ten Wendin výraz, když uviděla nafukovací křídélka pohupující se na hladině.

Kdo na toho chlapce dohlížel? Kdo na něj *měl* dohlížet? Rozhodně ne Michael, ten to jen viděl, skočil do vody a vynořil se pod lodí.

Chudák Michael. Chudák Wendy. Wendy se z toho už nezpamatuje. Nikdy si to neodpustí.

Kam vlastně přijdou? ptá se Lisa v duchu, a není to poprvé – ani náhodou to není poprvé v životě. Kam se poděli Wendin syn a Lisino prvorozené dítě, kam odešly duše všech těch dětí, které umřely dřív, než měly?

Pokud existuje nebe, tak určitě tam. Koneckonců to byly nevinné děti. Jestli ne úplně, tak aspoň dost na to, aby přišly do nebe. Lisa si představuje Zemi Nezemi, kde žijí, místo, kde duše dětí poletují a čekají, až si pro ně přijdou rodiče.

Doufá, že to tak je. Modlí se za to.

Jsou dny, kdy ji při životě udržuje jediná myšlenka: Pokud je pravda, že Bůh je láska, pak se se svou holčičkou zase shledá.

3.

Jake se sprchuje a Thad se opírá o umyvadlo. Thad pořád nechápe, jak se to vlastně semlelo – ten kluk, ta loď, rozbitá hlava jeho bratra. Hledá odpověď v zrcadle, ale nachází jen svou vlastní bledou, neoholenou tvář. Zrcadlo se zamlží a Thad sraženou páru setře dlaní. Měl by si zastříhnout obočí.

Doplavali ze zátoky ke břehu a vyběhli kopec. Matka zavolala sanitku a Thad se bratra zatím snažil přesvědčit, že se musí nechat odvézt do nemocnice, přičemž Michael tvrdil, že mu nic není a že tam zvládne dojet sám, a Diane brečela a tiskla manželovi k čelu žílnku nasáklou krví. Když sanitka dorazila, Michael do ní neochotně nastoupil, Diane si vlezla k němu a Thadova matka zaujala stanoviště na břehu jezera. Když Thada konečně napadlo, že by měl zkontrolovat svého přítele, našel ho v koupelně.

„Ještě seš tady?“ zeptá se Jake a pára ze sprchy pomalu plní místnost.

„Jo, jsem,“ odpoví Thad.

Kdo vlastně je tenhle kluk, se kterým poslední dva roky žije? Jakeovi je šestadvacet, o čtyři roky míň než Thadovi, i když jsou chvíle, kdy se věkový rozdíl mezi nimi zdá mnohem propastnější, dny, kdy se Jake chová, jako by mu bylo šestnáct. Dospěli do bodu, kdy by se jejich vztah měl přehoupnout v něco vážnějšího, kdy by si měli říct, že spolu chtějí zůstat, anebo se rozejít. Na Thada padají chmury, když si uvědomí, že Jakeovi to možná vůbec nedochází.

„Co takhle trochu soukromí?“ ozve se Jake.

Thad doufá, že se přeslechl. Odhrne sprchový závěs. Jake stojí pod proudem vody. Je malý a pružný, s podobaným hrudníkem. Má namydlené ruce a erekci.

„To nemyslíš vážně.“

Jake závěs zatáhne. „Nech mě bejt.“

„Na dně jezera leží malej kluk,“ nenechá se odbýt Thad. „Můj brácha je ve špitále.“

„Jsem celej na nervy,“ hájí se Jake. „Když jsem na nervy, projevuje se to takhle.“

Thad odejde z koupelny a práskne za sebou dveřmi.

Prý *na nervy*. Thad moc dobře ví, proč se Jake chová jako pitomec, ale nervy s tím nemají nic společného. Jake je nadržžený. Jake je *pořád* nadržžený.

S Thadem to bývalo stejné. Než začal kouřit trávu. Než se začal živit xanaxem, seroxatem a quetiapinem. Nádobíčko mu funguje, jen touha se vytratila. Měl by po Jakeovi toužit. Jake je nádherný. Úspěšný. Je na Thada hodný, aspoň většinou. A vzhledem k Thadovým předchozím zkušenostem s muži by mu to mělo stačit. Jenže nestačí.

Kdyby mu Jake aspoň naslouchal, zajímal se, jak se celý den měl, projevoval mu něhu i bez sexu. To by pak Thad měl pocit, že ho jeho přítel miluje.

Přesune se k jídelnímu stolu.

V dvojitých mobilních domečích, i v těch přestavěných, jsou místnosti propojené: kuchyň, jídelna, obývací. Dvě nohy stolu stojí na koberci, dvě na linu barvy neuvařených těstovin. Podlaha je stará, taková ta, která se vám při každém kroku lepí na chodidla. Thad dostane hlad, a hned vzápětí se za to zastydí. Když se stane nešťěstí, jak dlouho musí člověk čekat, než se může najíst?

Venku za oknem kráčí do kopce jeho matka. Tráva je vysoká. Když si nebude dávat pozor, kopne se do holeně o kolík na házení podkov.

Z koupelny sem doléhá Jakeovo hvízdání. Tentokrát je to církevní píseň, „Prameni všech požehnání“ v mollové tónině. Jake je vyléčený baptista, a tak zná nazpaměť všechny církevní písně, každé slovo každé sloky. Jako kluk byl věčně v kostele – ve

středu, v sobotu, a v neděli dokonce dvakrát. Thad do kostela musel jen jednou nebo dvakrát do měsíce v neděli ráno, a to jen když matka nedala jinak. (Otce se jí přes práh jakéhokoliv svatostánku dostat nikdy nepodařilo.) Thad dal matčině církvi šanci, ale už od útlého věku měl jasno v tom, kdo je, a i když matčina církev nebyla z těch, které by jemu podobné zatracovaly, Thad nemohl očekávat ani to, že během modlitby zvedne hlavu a uvidí v lavicích kolem sebe sedět své soukmenovce. Všechny páry tam byly hetero. Nezadaní byli taky hetero. Duchovní byla žena provdaná za muže. Nepůsobilo to na něj dojmem, že by ho vítali s otevřenou náručí. Nikdy to nepřijal za své.

V kostele nebyl od dvanácti. A i když Jakea kritizuje za to, že se občas chová jako malé děcko, jsou dny, kdy si i Thad připadá nedospěle. Jako by kvůli tomu, že se vykašlal na školu, zmeškal jakýsi seminář, který všichni ostatní absolvovali. *Takhle se platí daně. Takhle se udržuje pořádek ve financích. Takhle se to dělá, aby člověka nevyhodili z práce.*

Jak to jeho rodiče dokázali, že třicet let vydrželi v práci a třicet sedm v manželství? Jejich láska je opravdová. Jejich práce důležitá. Když si je vygooglujete, u obou jejich jmen vám vyjedou tisíce odkazů.

Jak je tedy možné, že vychovali takové trotly?

Matka už je na verandě, ale do domu nevejde. Stojí na horním schodu a dívá se dalekohledem na jezero.

Thadovi se po tomhle domě bude stýskat, po všech těch létech, karetních hrách, házení podkovou, smažených rybách, hudbě, zmrzlině a lásce. Už to ale není ten dům z jeho vzpomínek. Ve zdech jsou díry a tři z nich háčky v místech, kde visávaly obrazy. Rohy místností jsou zaplněné krabicemi, některé jsou naskládány na sobě a jiné ještě otevřené, nedobalené. Knihovny zejí prázdnotou. Matčiny dekorace a keramické

tretky z bleších trhů už jsou zabalené do novin a uklizené. U zdí jsou opřené zarámované rodinné fotografie obalené do hnědého papíru.

Výzdoba obýváku se momentálně omezuje pouze na Jakeův obraz – dar z loňského roku, kdy sem k jezeru přijel poprvé. Na plátně je dívka, která drží v dlani půlku granátového jablka. Nad jedním ramenem se jí vznáší andělíček. U nohou má kompas ukazující sever. Dívka má obnažené jedno ňadro. Dohromady to má jakýsi symbolický význam, ale Thad by ani za boha nedokázal říct jaký. Po pravdě by ho zajímalo, jestli by to dokázal říct Jake. Jake je buď génius, anebo jen maluje, co ho zrovna napadne. Je klidně možné, že ti, co se jeho díla pokouší analyzovat, ze sebe dělají blbce. Thad si pamatuje jen to, jak se mu ulevilo, když matka neprotestovala proti tomu vzpurnému prsu.

Jeho matka je za všech okolností ohleduplná a důsledně zdvořilá. Představuje si ji, jak balila a horečně řešila, jestli má obraz sundat, anebo ho nechat viset, aby se Jake neurazil. Thad dobře ví, že takové obavy vůbec nejsou přehnané. Jake má velké ego, a je tudíž patřičně háklivý. Je ale klidně možné, že si vůbec nevšiml, že na zdi visí už jen jeho obraz. Jake má občas problém vidět taky něco jiného než sebe. Ve čtyřiaadvaceti měl za sebou už dvě sólové výstavy. V pětadvaceti o něm vyšly články v *Artforum*, v katalogu *Nová americká malba* a v *New York Times*. Zrovna minulý týden vyšla v *New Yorkeru* třístránková recenze jeho třetí sólové výstavy, v níž ho nazvali vycházející brooklynskou hvězdou a chválili „jízlivý humor“ a „osvěžující nevázanost“ jeho děl. Jake dělal, že je mu to fuk, ale Thad ho už nejmíň pětkrát přistihl, jak si článek čte. Zatím měl jen jednu špatnou recenzi. V *Americkém umění* vychvalovali jednu skupinovou výstavu a na závěr si vzali na paškál Jakeovy obrazy a označili je za „neohra- bané, upachtěné a podbíživé“, což mělo za následek, že Thadův přítel celé tři dny nevstal z postele.

Hvízdání ustane a místo něj se začne ozývat basová linka. Jake zapnul pogumované rádio do sprchy od Sharper Image, které dal Thadovým rodičům k Vánocům a které nikdo kromě něj nejspíš ještě nikdy nepoužil.

Thad vyjde do chodby. Přitiskne ucho ke dveřím koupelny a vtom to uslyší. Přes tekoucí vodu, hučení větráku a tlumenou melodii „Poison“ od Bell Biv DeVoe k němu dolehne tiché, skoro neslyšné pleskání, jak si ho jeho přítel honí.

Matka přejde verandu. Thad vklouzne do koupelny a zavře za sebou dveře. Okamžitě jako by se ocitl pod hladinou, v místnosti je víc páry než vzduchu.

Jak to jeho bratr dokázal? Jak se mu podařilo prodrat takovým nánosem bahna a tmy?

„Koukej s tím přestat,“ promluví. „Anebo to aspoň dělej potichu.“

Pleskání začne nabírat na tempu.

„Jakeu,“ řekne důrazně Thad. Závěs se mu odhrnovat nechce.

Pleskání ochabne. Jake má hotovo. Rádio ztichne. Voda se zastaví. Závěs se odhrne a objeví se Jakeova hlava, s modrýma očima a zuby tak bílými, až by jeden myslel, že jejich majitel musí vystupovat v reklamě na produkt, který doporučují čtyři z pěti zubních lékařů.

Ty jeho oči. Thad tohohle kluka miluje. Jake mu sice už stokrát rozmaširoval srdce na kusy, ale Thad si to koneckonců nechal líbit. Člověk sice může vinit kladivo, ale nakonec si stejně musí připustit, že měl možnost před ním uhnout.

Jake si utře vodu z obličeje.

Na zítřek mají plány, ale Thad by je měl zrušit. Kdyby to udělal, jel by Jake do Asheville bez něj, anebo by zůstal doma? Ať tak či tak, na dně jezera leží mrtvý kluk. Mají důležitější starosti než zítřejší oběd s Jakeovým bývalým z akademie.

„Ty seš vážně neuvěřitelněj,“ ucedí Thad.

„Nedělej ze mě úchyla,“ odsekne Jake.

„Já z tebe nedělám úchyla. Jen mi to připadá neuctivý.“

„*Neuctivý*? Co si dělám se svým pérem, je –“

„Dotýká se tě to vůbec?“

Stát v téhle místnosti je jako být v něčích ústech. Všechno je mokré – zrcadlo, kohoutek i kliky jsou kluzké a lesknou se. Z Jakea kape voda, Thad mu podá ručník a Jake si ho od něj vezme.

„Jestli se mě dotýká, že je ten kluk mrtvej?“ zeptá se Jake.
„Jasně že jo. Nejsem zrůda.“

Thad sklopí víko od záchodu a posadí se. Jake si ve sprše suší ručníkem vlasy, krátké a tmavé. Na světě je jen málo věcí, které má Thad raději než zajíždět rukama do těchhle vlasů – čistých a hebkých, než si do nich Jake napatlá gel. Má Jakeovy vlasy rád takové, jaké jsou. Jake dává přednost účesu à la ježek, co sáhl do zásuvky.

„Myslel jsem to tak, že v takovouhle chvíli se to moc nehodí, to je celý,“ vysvětlí Thad.

Jake se rozesměje. „Tomu sám nevěříš. Myslíš si to, protože ti to celej život vtloukali do hlavy. Sex je v takovouhle chvíli tabu. To se nedělá. Jsi přece *uctivej*.“

„Máma je –“

„Máma?“

Thada svědí ruka. Přejede prstem po vystouplé jizvě, naběhlé horkou párou. „Bylo tě slyšet přes půl baráku. Copak chceš, aby tě taky slyšela?“

„Aha,“ odtuší Jake. „Tak to je jiná. Tím pádem jde o dobré mravy. Pro ty pochopení mám.“

Jake si na dobré mravy potrpí. V New Yorku je proslulý nejen svým uměním, ale i šarmem. Frank DiFazio – uznávaný, obávaný a zbožňovaný majitel galerie Gallery East v Chelsea, člověk, který Jakea udělal a dal mu jméno (před Frankem to nebyl Jake, ale *Jacob*) – ho má vycvičeného. Thad jednou zaslechl, jak jednomu

známému říká: „Vytáhl jsem toho kluka z Memphisu a povedlo se mi z něj Memphis i vytrást.“

„Omlouvám se, že jsem se choval nezdvořile,“ řekne Jake. Utírá se do ručníku. Je štíhlý, ale ne vychrtlý, svalnatý, ale ne udělaný. Thad taky míval takové tělo, ale za posledních pár let přibral. To ta tráva a půlnoční svačinky.

Jake se usměje. Je těžké se na něj zlobit.

Thad se postaví a Jake odhodí ručník. Natáhne se zpoza sprchového závěsu a položí Thadovi dlaň na tvář.

„Co kdybysme ti zkusili trochu zlepšit náladu?“ navrhone. Ruka mu klesne k Thadovu pasu. „No tak. Budu co nejuctivější.“ A Jakeova ruka je najednou v jeho krátkasech.

Thad ho odstrčí a Jake prudce narazí do zdi.

„Ježíš,“ zavrčí.

Thad zamíří ke dveřím. Musí odsud zmizet, než se rozpláče. Nechce se seznamovat s Jakeovým bývalým. Nechce o Jakea přijít. Nechce, aby umíraly děti.

„Myslíš, že ho najdou?“ zeptá se, ale Jake se schválně vyhne jeho pohledu.

Otočí se a na zádech má mřížku, obtisknuté čtverce kachliček.

„Promiň,“ omluví se mu Thad.

Ale Jake už ho nevnímá. Vylezl ze sprchy a jeho pozornost je upřená k malému černému kelímku, který právě vylovil z toaletní tašky. Odšroubuje víčko, namočí do něj dva prsty a pak si gel zlehka vetře do vlasů.

4.

Diane Maddoxová vydechne. Diane Maddoxová, která vyměnila Tennessee za Texas. Diane Maddoxová, která má rozvedené

rodiče. Diane Maddoxová, která se před deseti lety vdala za Michaela a nevezala si manželovo příjmení. Diane Maddoxová, která nosí pod srdcem dítě. Diane Maddoxová, která šla na střední škole na portat a své volby nelituje, ale teď napodruhé už je proti. Diane Maddoxová, která šla studovat na malířku a nakonec se spokojila s tím, že z ní bude jen rádoby umělkyně, jíž nezbyvá než učit výtvarku. Diane Maddoxová, která dumá nad tím, jestli je ve třiatřiceti moc mladá na to, aby měla krizi středního věku, tedy pokud taková krize vůbec postihuje i ženy a pokud se může projevat i jinak, než že si člověk pořídí červenou motorku a k ní milenku. Diane Maddoxová, která začala přehodnocovat své nepatrné místečko na tomhle krutém světě, od něhož se dočkala jen ústrků. Diane Maddoxová, která má ráda visací náušnice. Diane Maddoxová, která vždycky toužila podívat se do Reykjavíku. Diane Maddoxová, která vyrostla na *Jsem do tebe blázen* a toužila být Helen Huntová. Diane Maddoxová, která v osmé třídě brečela – přímo řvala –, když sledovala poslední díl tohoto seriálu, brečela, protože Paul s Jamie se rozešli. Nakonec se ale rozhodli zkusit to znovu, stejně jako to zkoušeli Dianini rodiče, tolikrát, že by to ani nešlo spočítat, přičemž *zkusit to znovu* bylo eufemismem pro bolest, kterou cítí dcera, když se střídají rána, kdy její otec v kuchyni bezstarostně kroupe cereálie, s rány, kdy její matka prohlásí: „Doufám, že ten hajzl s tou svou kraksnou sjede z mostu.“ Diane Maddoxová, která není šťastná, ale zároveň se nechce rozvádět (těžko říct, jestli si chce něco dokázat před rodiči, anebo to nandat svému oblíbenému seriálu). Diane Maddoxová, která přemýšlí nad tím, jestli by to dopadlo jinak, kdyby si vzala manželovo příjmení – ačkoliv je jí jasné, že jméno člověka nespasí. Jméno nedokáže zachránit manželství před krachem, chatu od prodeje ani malého kluka ze dna jezera.

Diane v sanitce. Nebrečí a zachovává chladnou hlavu. Řídí se pokyny záchranáře, zatímco sanitka uhání po okreskách a zdravotník Michaelovi měří tlak. Diane Maddoxová, nikoliv Starlingová – a sice není nikdy pozdě změnit názor, jenomže někdy zkrátka pozdě je – tiskne nasáklou žínku k hlavě muže, kterého miluje. Nebo milovala. Přiznejme si, že jsou dny, kdy už si tím není tak jistá. Pod žínkou se hromadí krev, čelo je prý *samá céva*, říká záchranář, *je to horší, než to vypadá*, což si Diane přeložila tak, že *to vypadá horší, než to je*, ale kdo ví. Bude se to muset sešít, ale Diane doufá, že otřes mozku to není, že to není poranění mozku, že Michael nebude mít trvalé následky, protože aby byla upřímná, neví, jestli to děvče, co tenkrát slíbilo stát při něm *v nemoci i ve zdraví*, může mluvit i za třiatřicetiletou Diane. Řekněme, že by upadl do kómatu nebo strávil zbytek života s plínou a pil jenom brčkem. Miluje ho ta Diane, která tehdy řekla *ano*, dost na to, aby mu příštích padesát let utírala zadek? A jak má milovat člověka, který jí dal jasně najevo – sice to neřekl nahlas, ale jeho mračením a povzdechům a to, jak si z odrbaných džínů obírá nitě, ji nenechávaly na pochybách –, že by byl radši, kdyby si jejich dítě nechala vzít? Má Michaela dost ráda na to, aby s ním dokázala zůstat? Má sama sebe dost ráda na to, aby odešla? Diane neví, ví jen to, že Michaelova krev je skutečná a teplá a že se mu nepřestává řinout z hlavy.

Sanitka zabrzdí, dveře se otevřou a Diane se nadechne.

Nemocnice vypadá úplně jinak, než si představovala. Je to malá béžová krabice a připomíná spíš banku, kterou někdo upustil na pole uprostřed lesa. Diane jemně odstrčí sestra čekající na chodníku, Michaela opatrně posadí na invalidní vozík a řeknou mu, ať si žínku u hlavy drží sám. Ze všech strachů, které Diane kdy zažila – strachu z létání, z hadů, z toho, jak se znaménko minus na tyčince mění na plus –, se žádný nevyrovnal tomu, když sledovala, jak krev z hlavy jejího manžela barví vodu

doruda. Záchranář veze Michaela dovnitř, sestra jim drží dveře, aby mohli projet, a Diane je následuje a připadá si zbytečná.

Čekárna je prázdná, podlaha vypadá jako šachovnice. Žena na recepci je nepřijemná. Na chodbách je horko. Na rentgenu je zima.

Potom Michael leží na lehátku a ona stojí u něj. Na řadu přijde jódová dezinfekce a Michael svráští obličej s oranžovým čelem. Jehla se zapíchne do masa a Diane musí odvrátit zrak. Drží ho za ruku. Když se na něj znovu podívá, hlavu mu pohromadě drží osm frankensteinovských stehů. Zaplňují mezeru mezi obočím a vlasy, jako by Michaelovo levé obočí mělo ještě vlastní obočí.

Pak dorazí výsledky z rentgenu a všechno vypadá dobře – *Aspoň tomu vesnickému felčarovi to tak připadá* –, ačkoliv Michael Diane věnuje pohled, který říká: *Až se vrátíme domů, ještě s tím někam zajdu*. Tedy ne že by si mohli dovolit chodit po doktorech, kdy se jim zlíbí, vzhledem k tomu, že horko těžko zvládají splácet hypotéku na dům, jehož hodnota klesla na polovinu toho, co za něj zaplatili v roce 2007, mají čtyři úplně vydojené kreditky, nemluvě o Dianiných studentských půjčkách, které taky nikam nezmizí, i když se je Diane usilovně snaží ignorovat. I tak má ale radost, že Michaela vidí mluvit, usmívat se. Ze všeho nejvíc se jí ale ulevilo, že mu nebude muset měnit plíny, dokud je smrt nerozdělí.

Ovšem ví i o plínách, které by jí ani ne za sedm měsíců vyměňovat nevadilo.

Jenže jak má tuhleť lásku k zatím nenarozenému tvorů, tvorů, který ještě ani není tvorem, vysvětlit svému manželovi? Slíbila mu, že dítě nikdy nebude chtít, a tehdy to myslela vážně. Chyba nebyla, že otěhotněla. Chyba byla slíbit něco, co nebylo v její moci splnit.

Doktor si vydrbe ruce. Za chvíli přijde sestra, která jim vysvětlí, jak se o ránu starat a jak ji čistit, informuje je, pak si ruce utře a odejde.

Michael pořád ještě leží na lehátku. Upírá oči na její břicho, jako by jí skrz něj viděl až do dělohy.

Necháme si ho, chce mu říct Diane, ale neřekne to, ještě není ta správná chvíle.

Není věřící, ale je pověřčivá. Bojí se, že by to přineslo smůlu, kdyby se zrovna dnes dohadovali o jejím těhotenství, jako by to snad mohlo způsobit, že do ní vstoupí duch mrtvého chlapce, jako by ji kvůli tomu mohla stihnout kletba a ona by pak porodila dítě s promodralými rty a bez dechu.

Pokud lidský osud můžou ovlivnit naše myšlenky a slova, udělá Diane v takovýhle den nejlíp, když bude mlčet. Nechá svého manžela, aby ji držel za ruku. Usměje se na něj. A je toho opravdu velká spousta, o čem pomlčí.

5.

Celkem třikrát Richard Starling zopakoval policistovi svou výpověď. Třikrát mu vysvětlil, že co se událo, zjistil, až když bylo po všem, Michael se vynořil s rozbitou hlavou a děvče na člunu spustilo takový náрек, že doufá, že nic podobného už v životě neuslyší.

Policista má tváře porostlé chmýřím a našpulené rty se mu lesknou slinami. Otočí se k ostatním. Jmenují se Malloryovi. Otec Glenn, matka Wendy, dcera Trish. Richard přeslechne chlapcovo jméno a je mu trapné se na něj ptát.

Glenn vylíčí svoji verzi toho, co se stalo, a totéž udělá i Wendy. Trish je k neutíšení. Policista dceru znovu požádá o výpověď. Glenn se zvedne. Richard se zvedne.

Richardovi je násilí cizí. Kdysi býval hipík. Zúčastnil se Woodstocku. Plnoletosti dosáhl v roce 1969. Prosincové narozeniny ho

odsoudily k odvodu, ale život mu zachránily ploché nohy. Místo Vietnamu mohl dodělat školu. Nikdy nikomu nedal pěstí, ale než dostal místo na Cornellově univerzitě, učil patnáct let na střední v Atlantě, takže má bohaté zkušenosti s pacifikováním školních rváčů. Dovede poznat, kdy od sebe pěst a obličej dělí jen máchnutí ruky.

Policista je mladý, ten typ, co pije první ligu, když má volno, a vyžaduje po manželce, aby mu každý večer vyžehlila uniformu. Zatím na vlastní kůži nezažil ztrátu nikoho blízkého, a tak nemá cit pro zármutek, který ho na téhle lodi obklopuje ze všech stran.

Richardova ruka spočine na Glennově rameni.

„Co kdybych je odvezl domů?“ navrhone.

Policista se zamračí. Jsou na Glennově člunu, pohupují se na hladině. Richard se musí držet opěradla sedačky, aby neztratil rovnováhu. Zadívá se ke břehu, ale Lisa už tam není.

Policejní čluny krouží po jezeře. Potápěči se potápí.

Když tenkrát Richard objevil svou dcerku v postýlce mrtvou, věřil, že se jim ještě povede ji oživit. I když si uvědomoval všechna fakta, ještě celé hodiny si říkal, že určitě přijdou s nějakou novou metodou, jak ji zachránit. Stalo se to už dávno, ale nemine den, kdy by se mu po ní nestýskalo.

Jenomže tihle dva, Glenn a Wendy... Došlo jim to už? Nebo pořád ještě doufají, že se jejich syn zničehonic vynoří, zamává jim a poplave ke břehu?

„Pane Mallory,“ promluví policista, „musím vás požádat, abyste se posadil. A vy taky.“ Vyhýbá se přitom Glennovu pohledu. Aspoň něco, aspoň nějaký signál – pokud se tenhle mladík nestydí za to, jakým tónem s nimi mluví, aspoň si uvědomuje, že by měl. Glenn si nesedne a Richard taky ne.

„Pane Mallory!“ oboří se na něj policista, ale v tu chvíli vedle nich zastaví další policejní člun.